

Pod kopulí

Ze záznamů lodního deníku:

Lod' Flying Hero se vydala na misi na planetu Delta 37, na které se již 18 měsíců skupina vědců snaží uměle vytvořit klima a podmínky pro život lidí. Pro výzkumné účely zde postavili obří skleněnou kopuli, ve které po tento čas žili. Nejspíš kvůli nějaké poruše se jim ovšem vědci přestali ozývat o svých pokrocích, a tak tito průzkumníci mají za úkol najít a opravit závadu a dovést potřebné materiály...

„Blížíme se k cíli, kapitáne!“ oznámil navigátor a muž, asi tak čtyřicetiletý, zvedl hlavu od nějakých plánů. „Dobře, Jenny, nějaké známky života na sonaru?“ „Ne, pane“ řekla Jenny sedící u sonaru „jako by sonar něco blokovalo“. „Zvláštní, co to jen k čertu může být?“ „Nemám ponětí,“ odvětila Jenny „ale Eriku, ty jsi hlavní technik, co by to mohlo být?“ „Netuším, jako by něco pokrývalo většinu povrchu planety, ale je to divný, žádná teplota, hustota, nedá se na tom nic změřit.“ „Myslím že je čas pane!“

„Výborně, na palubě zůstaneme jen já, Daniel a Peterson, vy ostatní sestoupíte na povrch a budete nás průběžně o všem informovat. Velitelem vašeho týmu je teď Jack.“ poznamenal k černovlasému muži, který vydmul hrud' a egoisticky se usmál „Samozřejmě pane!“ Tým se převlékl do ochranných obleků a vyrazil k letadlu.

„Tady průzkumný tým Flying Hero, vše je v pořádku čekáme na povolení k odstartování.“ „Máte povolení ke startu.“ ozvalo se z palubního rádia, a Erik pomalu stlačil páčku. „Jacku, spoléhám na tebe, jde vás pět, tak ať se vás taky pět vrátí!“ ozval se z rádia hlas kapitána. „O to se nebojte.“ pronesl Jack zvláštním hlasem.

„Tady průzkumný tým Flying Hero, tady je vše OK, ozvěte se!“ „Eriku, tady není v pořádku nic, vysadil nám jeden motor, pane bože!!!“ najednou vykřikl. „Peterson, jsi o ty, ehm co se stalo jsi tam?“ „Přístroj ukazuje nějakou věc v palivové nádrži, jestli budeme mít problém s palivem, znamená to velký problém a taky by ...“ „Peterson, jsi tam?“ „Nic...“ „Halo, tady průzkumný tým, ozvěte se Flying Hero!“ „Ticho...“ „Sakra ozvěte se!!!“ Jenny přiběhla k Erikovi „Co se stalo Eriku, sakra řekni mi, co se stalo!!!“ „Velká rána a pak ticho, ticho a nic...“ odpověděl Erik, který byl teď bledý jako stěna. „J-j-jak rána, co to má být, snad nemyslíš, myslíš že, t-to snad ne, Eriku.“ „Upozorňuji vás, že naše mise stále pokračuje bez ohledu na tuto ztrátu.“ řekl Jack, jako by se ho to netýkalo. Jenny se rozběhla, Erik ji objal a ve tváři měl kamenný výraz, který teď patřil jen Jackovi. „To ty, ty hnusná svině, to ty jsi to udělal, ty jsi da nálož do stroje, nebo rovnou do nádrže s palivem vid', všichni věděli, jak nenávidíš kapitána, jak chceš jeho místo, ale provést to takhle...“ „Ale no tak, i kdyby se to někdo dozvěděl, nemá proti mně přeci důkaz, hm, tak trochu nám vyletěl do povětří...“ usmál se Jack „a teď, jako nový vedoucí této výpravy...“ přerušil ho však jakýsi hukot a záhy zjistili, že se jedná o jejich mateřskou loď, spíš o to, co z ní zbylo. Padala dolů, přitahována gravitační silou planety. „Jak jsem řekl, jako váš nový vůdce vám zakazuji mluvit o tom, co se stalo, pokud si nechcete užít jednorázový letecký den z naší lodi... A to bez padáku prosím!“ „Ty zvrhlíku, ty zmije, já tě zabiju, já tě zabiju!“ křičel Erik, a kdyby ho

nedrželi tři vědci, co tu byly s nimi, asi by se na Jacka vrhnul. Najednou ale vše v letadle zhaslo, a jejich dopravní prostředek začal obrovskou rychlostí padat dolů. Jenny se probudila v korábu, který letadlo nepřipomínal ani trochu. „Co to sakra bylo?“ zeptala se, ale nikdo neodpovídal. Až po chvíli se ozval roztřeseným hlasem Erik „Elektromagnetický impulz“. „Díky bohu žiješ!“ řekla Jenny „jenom, co je to ten elektro já už nevím co impulz?“. „Vyřadí všechno, co funguje na elektřinu, ale měl být vypnutý, věděli o našem přiletu, museli nás vidět na radaru.“ „Co ostatní, nikoho nevidím, je tu hrozná tma.“ „Hej, tady!“ „Jak ti je, nejsi zraněný?“ zeptal se Erik vědce, který se ohlásil. „Jsem v pohodě, ale nepřijde mi, že by někdo jiný přežil, jsem lékař.“ „To nemyslíš vážně!“ vykřikla Jenny. „Jack má poraněnou hlavu a ten druhý taky. Neměli šanci, je mi to líto.“ „Tohle je nejhorší den mého života.“ poznamenal smutně Erik.

Erik a lékařem, jmenoval se Pete, jsou už hodinu ve městečku pod kupolí. Už prohledali snad každý dům, každou laboratoř, všechno, nikde nikdo živý, jen kostry. „Tak co?“ zeptala se Jenny, která byla na palubě a dorozumívala se s nimi pomocí vysílaček na baterii. „Nikde ani živáčka, ale mám takový nepříjemný pocit, jako by byl někde za námi někdy stín, ale to, co ho vytváří nikde.“ „Dávej pozor, hlavně ať si nic neuděláte.“ „Jsme v laboratoři, J-Jenny, teď proti nám ten stín jde, neuvěřitelné, co to sakra může být?“ „Zvláštní“ poznamenal Pete. Jenny mlčela a přemýšlela, stíny, nehmotný obal kolem planety, kostry... To ne!!! Jestli je to to, co si myslí, pak už jim nemůže pomoci. „Nechodte k tomu Eriku, prosím!“ „Jenny, ty to nechápeš, vypadá to celkem přátelsky, stejně, co by nám mohl udělat stín?“ „Eriku nedělejte to!“ Najednou slyšela jen křik lékaře, Erikovo „Sakra!“ a pak rychlé kroky. „Eriku, Eriku!“ volala Jenny, která se teď třásla po celém těle. „Eriku, Eriku prosím, ozvi se mi, prosím!“ rozbřečela se. Na lodi svítila jediná žárovka.

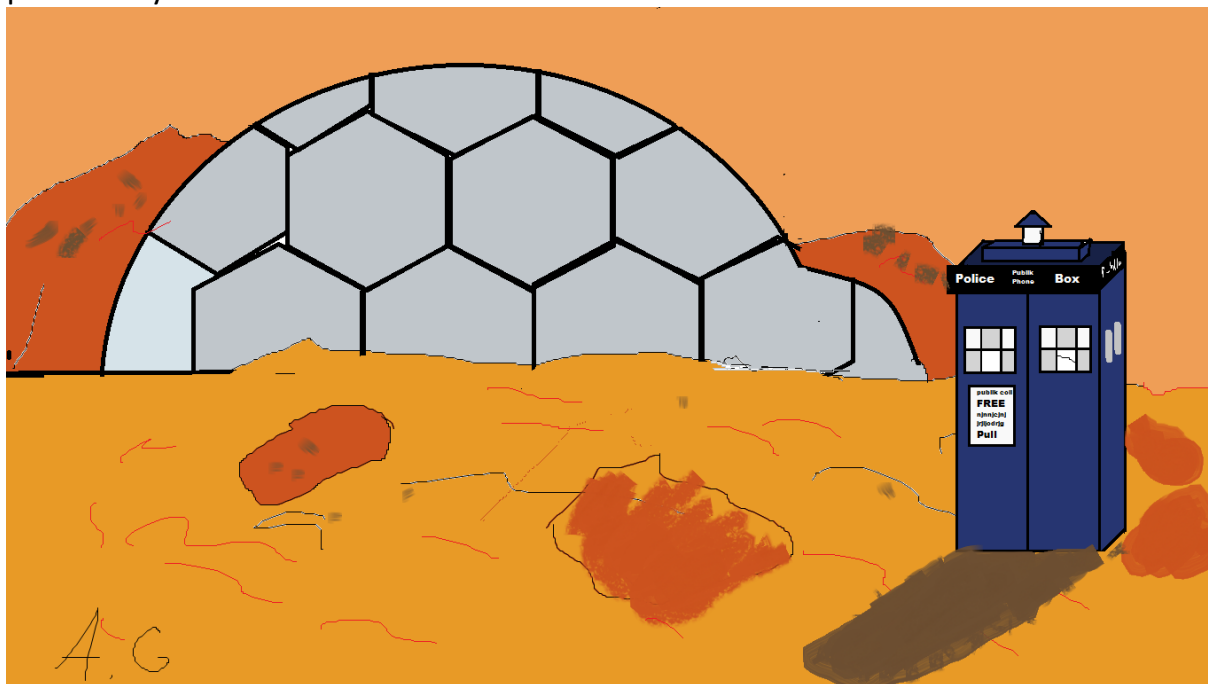
Jenny nepřestávala plakat. Chtěla vyslat signál, neměla na to ale zdroj energie. Musela navíc doufat, že její žárovka nezhasne, protože to byla jediná ochrana proti tomu, co potkalo Erika. Bála se toho, říkal jí o tom něco její táta, ach jo, kdyby tady tak byl... Jak by to táta udělal?...

„Jsem na planetce Delta 37, pomoc, pomoc, planeta Delta 37, SOS!“ Jenny se rozhodla riskovat. Energii, kterou měla pro žárovku použila pro vyslání SOS do vesmíru. Jakmile to dokončila, žárovka zamihotala a zhasla. Jenny věděla, že je to téměř jistá smrt, ale třeba tam někde jsou, Erik a ten Pete, a pomůže jim to. Najednou uslyšela zvuk, který se nedá zapomenout.

„To přeci není možné!“ vykřikla Jenny „To je přece TARDIS“. „Tati“ zamumlala a jen se dívala na tu modrou telefonní budku.

Z budky vyšla nějaká postava. Tak počkat. Doctor, teda táta nenosil motýlek. „Jsem tu!“ řekl ten muž a upřeně se podíval na Jenny. Doctor poprvé v životě stál a nevěděl co říct. „A ty jsi kdo?“ začala po chvílce tupého zírání Jenny. „Tvůj otec Jenny“ vypravil ze sebe poněkud strnule Doctor. „Můj táta?“ „Vlastně Jenny, akorát mám jinou tvář, pohlaví, a takové ty věci...“ „Vypadáš mladší, vlastně úplně jinak, a co ten motýlek, jak to?“ „Motýlky jsou cool, ne?“ „Jinak jak to, že vypadáš úplně jinak?“ „Takový figl Pánů času.“ ušklíbl se Doctor „na oklamání smrti, víš?“. „Jak teď žiješ? Jenny se k němu

místo odpovědi rozběhla a objala ho. „Chyběl jsi mi... Potřebuju od tebe pomoc.“ „No, od toho jsem vlastně tady.“ „Nějaký ty vzdušný piraně, říkal jsi mi o nich jednou něco malinko mezi řečí.“ „Vašta neráda.“ „Cože?“ „Ty piraně.“ „Jo tak. Moji kolegové na ni narazili a pak už se neozvali, pojď mi pomoci je hledat.“ „Víš, promiň mi to, ale už je asi pozdě, jestli to byla Vašta neráda, asi už nemůžeme nic dělat.“ Jenny se rozbřečela, a Doctor ji objal „Je mi to líto“. Tohle jí přeci říkal Erik, to ne, teď o něj přijde, o všechno. „Já to nechápu.“ „Musela se sem dostat nějakou lodí, normálně žije v lesích.“ „Jo, jedna tu byla, před měsícem, ani nenavázala kontakt a zas odletěla. Potom se přestali ozývat.“

Najednou se k nim blížil z poza budovy stín. „Běž!“ vykřikl Doctor. Utíkali, a najednou slyšeli „Počkejte, počkejte!!!“ Ukázalo se, že stín tvořil Erik s Petem, kteří si svítili malinkou baterkou, kterou snad vyhrabali někde v těch opuštěných domech. „Eriku!“ vykřikla Jenny, běžela k němu a objala ho. „Vyšli jsme na průzkum z ochranného krytu, je tam ještě asi deset dalších lidí.“ „Myslím, že bychom měli běžet do toho krytu.“ řekla Jenny, dívajíc se Doctorovi přes rameno. „Proč?“ „Protože Vašta neráda se blíží!“ „Vašta co?“ „BĚŽ!“ vykřikl Doctor.

V krytu počkali asi půl hodiny. „Potřebujeme nějaký silný zdroj světla!“ řekl Doctor. „Něco tu máme“ řekl jeden z mužů a vytáhl a vytáhl něco jako reflektor. „Je to svítlna se zdrojem Varpové hvězdy.“ „Cože? To je nejnestabilnější pohon co znám, teda skoro, zbláznili jste se?“ „Neměli jsme na výběr, ty stíny ať jsou cokoli vždy vysají veškerou energii ze světla.“ „Dobrá“.

Díky světlu se všichni pohodlně dostali do TARDIS, i když se to neobešlo bez Doctorova „Běž!“. V TARDIS si vzal Doctor Jenny stranou. „To je tvůj kluk, přítel nebo něco takového?“ „No a, Erik je úžasnej! Co je ti vlastně po tom?“ „NO, třeba to, že jsem jednou tvůj otec, a vím, že máš na víc, jsi přeci jenom přesně jako já!“ „Do tohohle ti vůbec nic není!“ „Je to hňup a to je mi do toho.“ „Co mu mám říct, až se bude ptát, kdo jsi, vypadáš jak můj mladší bratr, to sis taky nemohl vybrat lepší tvář?“ „A ty si

jako myslíš, že si můžu vybírat, to už bych byl dávno zrzavej, ne. Nechceš mi rovnou říct, že jsem neměl přiletět a zachránit tě?“ „Promiň tati, já vím, ale hňup to není, a ten tvůj motýlek vypadá příšerně.“ „Motýlky jsou cool. A do toho zase není nic tobě.“ usmál se Doctor.

TARDIS je dovezla na kolonii lidí, ze které vyrazili. Všichni už byli venku, jen Doctor s Jenny ne. „Víš, zapoměla jsem se tě zeptat, co Donna?“ „Pryč.“ „Asi se ti o tom nechce moc mluvit, tak někdy jindy.“ „A co ty, ty se mnou nepojedeš?“ „Já...chtěla jsem, ale teď už mám nový život, Erika a já tohle všechno nechci opustit. Mrzí mě to.“ „Já to chápu, v pohodě.“ Přišel k nim Erik. „Ani jsem se Vás nestihl zeptat na jméno.“ pronesl s úctou. „Doctor“ „Doctore, děkuju vám za všechno, zachránil jste nám život.“ „Sbohem tati.“ Se slzami v očích ho Jenny obejmě. „Sbohem Jenny.“ pronesl Doctor a za chvíli zmizel i s tou modrou budkou. „Ještě se s ním určitě uvidíš, nebud' smutná!“ řekla si pro sebe Jenny a odešla za Erikem.